

บันทึก

เรื่อง การปฏิบัติในการส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา
ของคณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์ (กรณีนายนิทัศน์ คันทะเสวี)

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร (กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) ได้มีหนังสือที่ ๑๗๗๐๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ ส่งเรื่องดังกล่าวข้างบนให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นโดยแจ้งว่าเป็นปัญหาเกี่ยวกับการตีความในพระราชบัญญัติเรื่องร่ำร้องทุกข์ซึ่งคณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์กับกระทรวงศึกษาธิการมีความเห็นขัดแย้งกันสมควรได้รับการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

กรณีปรากฏว่า เดิมนายนิทัศน์ คันทะเสวี ร่ำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์ว่าถูกกระทรวงศึกษาธิการสั่งไล่ออกจากราชการโดยไม่เป็นธรรม คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์มีคำวินิจฉัยว่าคำสั่งที่สั่งไล่ออกเป็นคำสั่งซึ่งสั่งการไปโดยไม่มีอำนาจและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีผลใช้บังคับได้ ควรดำเนินการให้ผู้เสนอมีฐานะเป็นข้าราชการต่อไป นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ส่งเรื่องให้กระทรวงศึกษาธิการพิจารณา กระทรวงศึกษาธิการเห็นว่าคำสั่งที่ไล่ออกออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมานายนิทัศน์ คันทะเสวีได้เสนอเรื่องร่ำร้องทุกข์ขอให้ยกเรื่องที่กระทรวงศึกษาธิการสั่งไล่ออกออกจากราชการขึ้นพิจารณาในปัญหาข้อเท็จจริง คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์มีคำสั่งให้รับเรื่องร่ำร้องไว้พิจารณาและขอให้กระทรวงศึกษาธิการจัดส่งหลักฐานในเรื่องนี้ทั้งหมดไปประกอบการพิจารณา กระทรวงศึกษาธิการไม่ยอมส่งหลักฐานให้โดยอ้างว่าเป็นเรื่องร่ำร้องที่คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์ได้วินิจฉัย และนายกรัฐมนตรีได้สั่งการเสร็จเด็ดขาดตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเรื่องร่ำร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์เห็นว่ายังถือไม่ได้ว่าคณะกรรมการฯ ได้วินิจฉัยเรื่องร่ำร้องทุกข์ของนายนิทัศน์ คันทะเสวี เสร็จเด็ดขาดแล้วและนายกรัฐมนตรีได้ส่งไปเพื่อทราบเท่านั้นหาได้สั่งเด็ดขาดประการใดไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว ประเด็นอันพึงพิจารณาในเรื่องนี้มีว่า คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์มีอำนาจที่จะให้กระทรวงศึกษาธิการส่งหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้หรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่ง กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่ส่งหลักฐานดังกล่าวนี้ให้คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์หรือไม่ มาตรา ๑๗ (๓) แห่งพระราชบัญญัติเรื่องร่ำร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าให้คณะกรรมการเรื่องร่ำร้องทุกข์มีอำนาจให้กระทรวงทบวงกรมและเทศบาลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสาร

หลักฐานต่าง ๆ หรือสิ่งบุคคลในสังกัดมาให้ถ้อยคำประกอบการพิจารณา เมื่อบทกฎหมายมีอยู่ชัดเจนเช่นนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาก็เห็นว่ากระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่ต้องส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ กระทรวงศึกษาธิการหาไม่อำนาจที่จะวินิจฉัยว่าเรื่องราวใดต้องด้วยลักษณะที่กฎหมายห้ามมิให้รับไว้พิจารณาเพื่อที่จะไม่ส่งเอกสารหลักฐานให้คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกล่าวอ้างไม่ อนึ่ง เนื่องจากมีข้อโต้แย้งในประเด็นที่ว่าเรื่องราวดังกล่าวเป็นเรื่องราวที่เสร็จเด็ดขาดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๔๙๒ หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นควรกล่าวไว้ด้วยว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวนั้นมุ่งหมายที่จะห้ามมิให้ผู้เสนอเรื่องราวร้องทุกข์นำเรื่องราวดังบัญญัติไว้มาเสนอใหม่อีกเท่านั้น อันเป็นคนละเรื่องกับการส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ และเห็นควรกล่าวต่อไปด้วยว่า แม้คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์จะได้รับเรื่องราวที่เสร็จเด็ดขาดแล้วไว้พิจารณา กระทรวงศึกษาธิการก็ดี หรือกระทรวงทบวงกรม หรือเทศบาลอื่นใดก็ดี ไม่มีอำนาจหน้าที่ที่จะวินิจฉัยหรือโต้แย้งว่าเรื่องดังกล่าวเสร็จเด็ดขาดหรือไม่ กระทรวงทบวงกรมหรือเทศบาลที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ต้องส่งเอกสารหลักฐานไปให้คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ในเมื่อคณะกรรมการฯ นั้น ต้องการตามอำนาจที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ (๓) ดังกล่าวข้างต้น

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗